

Arrest

nr. 42 062 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 6 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 december 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 mei 2009.

1.3. Op 20 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 december 2009 ging de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing.

1.4. Op 6 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns moslim afkomstig uit het vluchtelingenkamp Naher al-Bared, gelegen in Libanon. Toen het vluchtelingenkamp in mei 2007 door het Libanese leger gebombardeerd werd, vluchtte u naar het nabijgelegen vluchtelingenkamp Beddawi. Dankzij de financiële tussenkomst van “UNRWA” (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) huurde u er een woning. Daarnaast ging u aan de slag in de telefooncentrale die uw broer in Beddawi uitbaatte. Omstreeks september 2007 werd u door de lokale voorman van de Al Aqsa martelarenbrigade A.(...) A.(...) C.(...) voorgesteld om zijn partij te verwoegen. U sloeg dit voorstel af maar ging wel in op 's mans uitnodiging om het partijbureau bij gelegenheid te bezoeken. Regelmatig vroeg A.(...) A.(...) C.(...) u om gegevens door te spelen over het telefoonverkeer van een aantal voormalige partijgenoten. U bekwam deze informatie in de telefooncentrale van uw broer en speelde ze aan A.(...) A.(...) C.(...) door. In juni 2008 hielden aanhangers van de Al Aqsa martelarenbrigades drie vermeende aanhangers van “Fatah al-Islam” aan. Vervolgens werden deze door de veiligheidsdienst van Beddawi aan het Libanese leger overgedragen. Omdat u wist dat ook A.(...) A.(...) C.(...) door het Libanese leger opgespoord werd, besliste u afstand te nemen van deze man. Toen hij u enkele weken later verzocht om hem gegevens door te spelen over het telefoonverkeer van de plaatselijke bureau's van “Fatah”, “Hamass” en “Fatah al-Intifadah” ging u hier niet op in. Eind augustus 2008 raakte u verwikkeld in een woordenwisseling met de bestuurder van een motorfiets en werd vervolgens door vier van diens vrienden afgetuigd. Dankzij de tussenkomst van de omstanders verzoende u zich meteen met de bestuurder van deze motorfiets. Uw vermoeden dat uw belager(s) in opdracht van A.(...) A.(...) C.(...) handelden werd door deze echter ontkend. Twee weken later raakte u in de telefooncentrale van uw broer verwikkeld in een gevecht met twee jongeren die een vrouwelijke collega onbeleefd hadden aangesproken. U gaf dit incident aan bij het veiligheidscomité van het vluchtelingenkamp en na tussenkomst van dit comité verontschuldigde dit tweetal zich voor het gebeurde. Korte tijd later contacteerde een aanhanger van de Al Aqsa martelarenbrigade u en verzocht u om bepaalde telefoongegevens door te spelen. U weigerde om op dit verzoek in te gaan. In oktober 2008 meldde uw echtgenote, M.(...) O.(...) S.(...) (OV. 6.367.769), u dat ze in de trapkoker van het appartementsgebouw waar jullie woonden door een onbekende man benaderd was. Hierbij meldde deze dat u diende te doen wat u opgedragen was, zoniet zou u zich dit berouwen. Omdat u deze kwestie persoonlijk wou beslechten, gaf u dit incident niet aan bij de kampautoriteiten. In november 2008 belde een onbekende man u op en gaf te kennen dat u vermoord zou worden indien u niet deed wat u opgedragen was. Eind november 2008 ontving u een volgende dreigtelefoon. Hierop volgend diende u bij de kampautoriteiten een klacht in tegen uw belager. Bij een informeel gesprek over het gebeurde adviseerde een officier van het veiligheidscomité van Beddawi u om het vluchtelingenkamp te ontvluchten. Op 15 december 2008 vluchtte u samen met uw echtgenote en beide kinderen via Syrië naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisden jullie door naar België en vroegen hier op 24 december 2008 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Beddawi vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert en wel om volgende redenen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading, er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en ‘conflict resolution’ bestaan. Aangezien de Libanese autoriteiten niet tussenbeide komen in intra-Palestijnse aangelegenheden, is men in geval van conflict aangewezen op de enige autoriteit in het kamp, het Popular Committee (PC; al-lajnat ash-sha'biyya). Het PC is niet alleen bevoegd voor de veiligheid en ordehandhaving in het kamp maar treedt ook op als bemiddelaar bij geschillen tussen kampbewoners, waarbij het indien nodig de rol van gerechtelijke instantie vervult. Het PC zal hierbij de voorkeur geven aan arbitrage: nl. bemiddelen in conflicten tussen families of individuele kampbewoners, of tussen kampbewoners en externen, ‘conflict resolution’.

In de praktijk betekent dit dat het PC optreedt als arbiter die bij een geschil een schikking treft (eventueel via sulh: verzoening = traditionele Palestijnse vorm van conflict resolution), rekening houdend met zowel de traditionele als de moderne vormen van sociale regulering. Enkel indien strikt nodig (vb.

fysieke bedreiging; criminele feiten) wordt een oplossing opgelegd via tussenkomst van de kamppolitie (in de door mainstream PLO gedomineerde kampen van het zuiden is dit de al-Kifâh al-Musallah / '(Palestinian) Armed Struggle'; in Nahr al-Bârid was dit een ongeveer 12 man tellend 'politie'-corps, de zogenaamde "Sociale Veiligheidsdienst" of "Veiligheidsdienst van de gemeenschap" / al-Amn al-ijtimâ'î), of via overdracht aan de Libanese autoriteiten. In politieke zaken wordt indien nodig het Security Committee (al-lajnat al-'amniyya, een subcomité van het Popular Committee) ingeschakeld, of wordt er een beroep gedaan op bemiddeling van lokale vertegenwoordigers van betrokken politieke (laïke of islamistische) fracties om tot een oplossing te komen. Uw verklaring dat een officier van het veiligheidscomité van Beddawi u adviseerde om Beddawi te ontvluchten, wijzigt deze vaststellingen niet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Een dergelijk informeel contact kan immers niet weerhouden worden als bewijs dat de kampautoriteiten onbereidwillig en/of incapabel zouden zijn om u tegen uw belagers te beschermen.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd. Uit deze informatie blijkt verder dat het gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 gevoerd werd in het vluchtelingenkamp Nahr al-Barid tussen het Libanese leger en aanhangers van Fatah al-Islam beëindigd is. Op dit ogenblik is de situatie er niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Het feit dat u sedert mei 2007 in Beddawi diende te verblijven wijzigt deze appreciatie niet. Het feit dat u in Beddawi met de financiële steun van "UNRWA" een woning wist te huren (zie gehoorverslag CGVS, p.3) en in dit vluchtelingenkamp aan de slag kon in de telefooncentrale van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.2) wijst immers uit dat de behandeling die u er te beurt viel geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet geduid kan worden.

De door u neergelegde documenten (uw vluchtelingenkaart, de vluchtelingenkaarten van uw kinderen, de "UNRWA"-kaart van uw familie, uw geboorteakte en uw huwelijksakte) tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Het door u voorgelegde afschrift van de verklaring die u bij de kampautoriteiten aflegde over de moeilijkheden die u ondervond wijzigt bovenstaande vaststellingen evenmin. Dit document biedt immers geen bewijs dat de kampautoriteiten u bescherming tegen uw belagers zouden ontzeggen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het principe van behoorlijk bestuur en een manifeste appreciatiefout, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de definitie van een vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, wijst hij erop dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen uitmaken van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat de verklaringen geloofwaardig zijn, en verwijst hij naar de lessen van professor Lewalle aangaande de motivering van bestuurshandelingen. Met betrekking tot de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is verkregen betreffende het ontbreken van problemen in de verschillende Palestijnse kampen in Libanon, betoogt verzoeker dat de verkregen informatie zeer eenzijdig is en niet onderworpen werd aan debatten. Verzoeker vervolgt dat deze informatie bovendien louter algemeen is en niet zijn persoonlijke omstandigheden betreft. Verzoeker herhaalt dat hij geleden heeft onder diverse bedreigingen van verschillende gewapende Palestijnse fracties die een echt klimaat van terreur zaaien in de kampen. Hij is van oordeel dat de

aanwezige internationale organisaties niet kunnen instaan voor zijn veiligheid, net zomin als het Libanese leger aangezien dit leger niet in de kampen aanwezig is. Verzoeker besluit dat de risico's en vrees voor vervolging in zijn hoofde wel degelijk aanwezig en echt zijn.

Verzoeker meent in ondergeschikte orde wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat het een feit blijft dat, ondanks de aanwezigheid van internationale organisaties, diverse gevechten plaatsvinden in de kampen tussen de verschillende Palestijnse gewapende groeperingen. Verzoeker meent dat deze conflicten duidelijk een onderdeel zijn van de burgeroorlog en leiden tot bedreigingen van de lichamelijke integriteit van vele Palestijnse burgers.

2.2. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen inhouden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Immers, dit wetsartikel geeft de situaties aan waarin aan vreemdelingen die noch gemachtigd, noch toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich er te vestigen, bevel kan worden gegeven om het Belgische grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten. Voorliggend beroep is echter niet gericht tegen een dergelijke beslissing. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Beddawi vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading, er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en 'conflict resolution' bestaan, zoals gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) verzoekers loutere verklaring dat een officier van het veiligheidscomité van Beddawi hem adviseerde om Beddawi te ontvluchten, niet kan weerhouden worden als bewijs dat de kampautoriteiten onbereidwillig en/of incapabel zouden zijn om hem tegen zijn belagers te beschermen, (iii) de situatie in Libanon op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat zo er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is, (iv) ook in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared niet langer een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de gang is, (v) de behandeling die verzoeker in Beddawi te beurt viel geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden aangezien hij er met de financiële steun van UNRWA een woning wist te huren en hij in het vluchtelingenkamp aan de slag kon in de telefooncentrale van zijn broer, (vi) de door hem neergelegde vluchtelingenkaart, vluchtelingenkaarten van zijn kinderen, UNRWA-kaart van zijn familie, zijn geboortakte en huwelijksakte enkel zijn identiteit en afkomst aantonen, welke gegevens niet worden betwist en (vii) het voorgelegde afschrift van de verklaring die hij bij de kampautoriteiten aflegde over de moeilijkheden die hij ondervond geen bewijs biedt dat de kampautoriteiten hem bescherming tegen zijn belagers zouden ontzeggen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker Palestijn is, bijstand genoot van de UNRWA, zijn gewoonlijk verblijf had in Libanon, met name in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared en nadat het kamp in mei 2007 het doelwit werd van bombardementen door het Libanese leger, hij samen met zijn familie vluchtte naar het nabijgelegen vluchtelingenkamp Beddawi.

2.6. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

- a) *hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)*”.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

De richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag. In het standpunt van het UNHCR, zoals uiteengezet in de nota van oktober 2002 over de toepassing van artikel 1D, bevestigt in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars ‘hoofdstedelijk gerechtshof’ in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen kunnen er echter redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bijvoorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert (UNHCR, “Statement on Article 1D of the 1951 Convention”, mei 2009, p. 13, en UNHCR, “Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees”, oktober 2002 punt C. 7. “(...) If, however, the person is outside UNRWA’s area of operations, he or she no longer enjoys the protection or assistance of UNRWA and therefore falls within paragraph 2 of Article 1D, providing of course that Articles 1C, 1E and 1F do not apply. Such a person is automatically entitled to the benefits of the 1951 convention and falls within the competence of UNHCR. The fact that such a person falls within paragraph 2 of Article 1D does not mean that he or she cannot be returned to UNRWA’s area of operations, in which case, once returned, the person would fall within paragraph 1 of Article 1D and thereby cease to benefit from the 1951 Convention. There may, however, be reasons why the person cannot be returned to UNRWA’s area of operations. In particular: (i) He or she is unwilling (...); or (ii) He or she may be unable to return to that area because, for instance, the authorities of the country concerned refuse his or her re-admission or the renewal of his or her travel documents.” (eigen onderlijning)).

2.7. De bevoegdheid van de UNRWA is beperkt tot bepaalde gebieden in het Midden-Oosten, waaronder Libanon, en de Palestijnen die deze gebieden verlaten, vallen niet meer onder de bescherming van de UNRWA, doch er kan aangenomen worden dat indien zij kunnen terugkeren, zij zich opnieuw onder de bescherming kunnen plaatsen en de bijstand kunnen krijgen van de UNRWA.

Overeenkomstig artikel 1D van het Verdrag van Genève, waarnaar voormelde richtlijn en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen, en de interpretatie van artikel 1D door het UNHCR, moet derhalve worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNRWA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij/zij reeds vluchteling is.

2.8. De Raad merkt op dat aangenomen kan worden dat indien verzoeker terugkeert naar Libanon, hij opnieuw zal kunnen genieten van de bijstand van de UNRWA. De Raad stelt echter vast dat door de verwerende partij niet werd onderzocht of verzoeker zich effectief onder de bescherming van de UNRWA kan plaatsen, met andere woorden of de Libanese autoriteiten de terugkeer van Palestijnen al dan niet verhinderen.

Uit de beslissing BF6779, Rechtbank 's-Gravenhage, AWB 08/27111, zittinghoudende te Amsterdam, (<http://rechtspraak.nl/>) blijkt dat in 2007 en 2008 geen enkele laissez-passer werd verstrekt door de Libanese autoriteiten voor Palestijnen afkomstig uit Libanon, die niet de Libanese nationaliteit hebben. In een eerdere uitspraak van dezelfde rechtbank (14 januari 2008, AWB, 07/47384) wordt verwezen naar een brief van de Libanese overheid van 1 november 2006 waaruit het standpunt van de Libanese autoriteiten blijkt, met name enkel terugkeer voor personen met de Libanese nationaliteit en dit op grond van artikel 68(3) van de overeenkomst tussen Libanon en de Europese unie. De Raad is van oordeel dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en verzoeker zich, door de weigering van de Libanese autoriteiten om de terugkeer van Palestijnen toe te staan, niet onder de bijstand en bescherming kan plaatsen van de UNRWA.

Voor zover verwerende partij van oordeel is dat de verblijfsrechtelijke consequenties van een beslissing van de Commissaris-generaal door de wetgever niet als primordiaal rechtsgevolg werden aangeduid en dat de Commissaris-generaal daartoe niet bevoegd is, is de Raad van oordeel dat in casu toepassing diende te worden gemaakt van artikel 1D van voornoemd Verdrag en dat de mogelijkheid van terugkeer een wezenlijk onderdeel is van dit artikel vermits moet vastgesteld worden of de verzoeker zich al dan niet onder de bijstand en bescherming van de UNRWA kan plaatsen.

Ten overvloede wijst de Raad op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (antwoorddocument RL-2008-022w van 14 november 2008), waaruit blijkt dat *“de volledige heropbouw van het kamp (Nahr al-Bârid) wordt voorzien voor midden 2011”, “De humanitaire situatie van de IDP’s in Baddawi schrijnend (is)”, “Men (bijgevolg) spanningen (optekent) tussen de aanwezige Palestijnse vluchtelingen en de IDP’s uit Nahr al-Bârid alsook hiermee gepaard gaande spanningen tussen UNRWA en de kampautoriteiten (de zogenaamde lijan shabiyya (popular committee)) in Baddawi”, “het conflict (...) bovendien de spanningen verhoogde tussen de Palestijnse gemeenschap en de Libanezen in de omgeving”, “Palestijnse vluchtelingen in Libanon (...) reeds een beperkte toegang (hebben) tot werk, gezondheidszorg, sociale zekerheid en eigendomsrechten” en “Door de vernieling van hun huizen en hun werk (de meesten werkten in het kamp) (...) zij extra kwetsbaar (zijn) geworden”.* Verwerende partij kan dan ook geenszins ter terechtzitting volhouden dat de algemene situatie in de kampen niet ernstig genoeg is of, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt, de behandeling die verzoeker te beurt viel, geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden.

2.9. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoeker vluchteling is in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS